

Vycouvala pomalu od okna. Pak se příkrčila, vrátila se k Agátě a pohládila ji po hřívě.

Dnes jí zapoměla udělat copánky.

„Pojd', jdeme pryč!“ pošeptala poníkovi tiše do ucha.

Ale Agáta zůstala vzdorovitě stát.

„Pojd'! Nesmí si nás všimnout!“ zašeptala znovu Betty. Snažila se Agátu postrčit, ale poník neochotně zatřásl hlavou.

Okno bylo otevřené. Okenní tabulky zařinčely. Betty se přitiskla k Agátě. Kdyby ten neznámý vystrčil hlavu do zahrady, tak by si jí musel všimnout!

Betty sotva dýchala. V koruně stromu si prozpěvoval pták. Watson se svým krákáním přidal.

„Pst,“ přerušila ho Betty a naznačila mu, aby byl zticha.

U okna se něco pohnulo. Zpozorovala jen nějaký zelený stín, který ale hned zmizel.

Agáta hlasitě zařehkala a bila předním kopytem do země.

Ted' byli všichni prozrazeni. Neznámý o nich věděl. Co ted' udělá?

Agáta kráčela energickými kroky k oknu. Bylo dostatečně nízké, takže jí mohla prostrčit hlavu do pokoje. Znovu zlověstně zařehkala. Znělo to víc nepřátelsky, než kdyby zaštěkal hlídací pes.

Herkules, který stále seděl na sedle, skočil do pokoje.

Zevnitř se najednou ozval hlasitý bolestivý výkřik.

Betty schovala obličej do dlaní. Snad Herkules toho muže nekousl? Tina přiběhla k Betty.

„Žiješ vůbec, Betty?“ ptala se.